

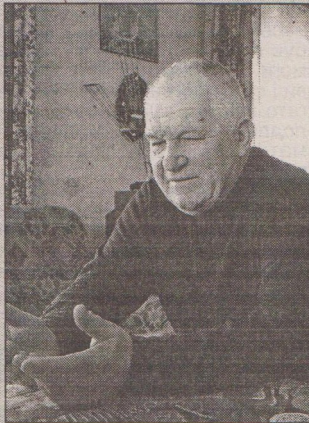
У 1972 році прийшов у наше господарство В.А.Дідковський. За фахом він інженер-механік, тому й працював на різних посадах в інженерно-технічній службі „Зорі” – механіком автопарку, завідуючим центрально ремонтно-механічною майстернею, директором МТС. Зараз Василь Адамович на заслуженому відпочинку.

Як склався його життєвий шлях?

Народився і юнацькі роки провів в селі Субіно на Коростенщині Житомирської області. Родина працювала в місцевому колгоспі, батько – бригадиром та завідуючим фермою, мама рядовою працівницею.

Добре пам'ятає 1941 рік, коли на фронт пішли батько й дядьки, слава Богу, вони повернулися з війни.

У післявоєнний час закінчив місцеву школу і був призваний до лав Збройних сил колишнього Радянського Союзу. Військову службу проходив на Балтійському флоті. Після закінчення навчальної части-

ВАСИЛЮ АДАМОВИЧУ ДІДКОВСЬКОМУ – 70

ни у місті Ліпая продовжив службу на ескадровому міноносії „Образцовий”, приписаному у місті Таллін.

До речі, суден такого типу було закладено на лєнінградському суднобудівному заводі лише 7. Троє з них було знищено під час Великої Вітчизняної війни, а чотири добудовано у післяфронтовому місті на Неві. Служба була цікавою – адже військова спеціальність – гідроакустик. До обов'язків відділення, у якому служив Василь Адамович, входило виявлення надводних та підводних цілей противника.

Вже після проходження служби він закінчив Житомирську сільськогосподарську технікум та інститут. Певний час працював на викладацькій роботі у технікумах Житомирщини та у системі Держсільгосптехніки. Тут він пройшов трудовий шлях від механіка до заступника керуючого райсільгосптехнікою Володар-Волинського району. А вже потім була робота в „Зорі”.

Механізатори старшого і середнього покоління добре знають Василя Адамовича як кваліфікованого спеціаліста і вмілого керівника. Дійсно, у всі часи від злагодженої роботи машинно-тракторного парку залежали здобутки господарства.

– Василь Адамович, як склалася трудова діяльність в зорянському господарстві?

– Безперечно, тут було працювати цікаво і, разом з тим, важко. „Зоря” й тоді була дуже енергонасиченим господарством.

Уявіть собі, що протягом

впродовж року. Тоді робота, пов'язана з полем, проводилася завжди. Навіть взимку вивозилися дефекації, органічні добрива.

Мені й зараз приємно згадувати свої трудові будні, колеги по роботі. Завжди добрими словами згадую Івана Лаврентійовича Пураса, Сергія Михайловича Сафронюка. Були випадки, що вони за нічну зміну могли відремонтувати трактор і до початку робочого дня поставити його на лінійку готовності. Добре ставилися до виконання обов'язків слюсарі Володимир Михайлович Качур, Євген Степанович Максимюк, зварювальник Володимир Дмитрович Скрипнюк, токар Вячеслав Святополкович Гунько, механік Всеволод Григорович Новак та багато інших.

Доводилося бувати й на полях. Бувало, зачаровувався злагодженою роботою механізаторів і колективу. Серед механізаторів відмітив би Івана Авакумовича Терновця з Більова та Володимира Павловича Новака з Зорі та інших.

Мені приємно було працювати з керівниками, які особисто відповідали за організацію роботи галузі механізації нашого господарства, насамперед, із заступником голови правління Василем Степановичем Соркою, головним інженером Степаном Йосиповичем Пухким. Перший з них, як б сказав, унікальний, може дещо авторитарний організатор і керівник, а другий – висококваліфікований спеціаліст і глибокопорядна і вихована людина.

Ми завжди знаходили взаєморозуміння і робили все для добробуту господарства.

уявіть собі, що протягом

року потрібно було обслуговувати й ремонтувати 40-50 зернозбиральних комбайнів і жаток, 10-15 силосо-заготівельних комбайнів, 3-5 комбайнів по заготівлі зеленої маси, а якщо сюди додати сінозаготівельну та ґрунтообробну та іншу спеціальну техніку? Це близько тисячі в номенклатурі, а якщо взяти до уваги окремі агрегати й механізми, які входять до складу машин, то можна уявити, який обсяг робіт виконувався в ремонтних майстернях.

Цю роботу ми виконували

добробуту господарства.

– Що ще залишило у Вас добрі спогади?

– Наш колгосп, а потім агрофірма, стараннями В.А.Плютинського мали добрі зв'язки з тисячами підприємств і господарств країни. Багатогалузеве господарство вимагало вирішення питань постачання і збуту. Мені і моїм колегам доводилося відвідувати безліч баз, сільгосптехнік, заводів з питань придбання сільськогосподарських машин, ремонту агрегатів і механізмів.

Пригадую візит у Білорусь. Потрібно було доставити сінозаготівельну техніку. Зупинився у нашому дружньому колгоспі „Рассвет” імені Орловського. Хоча пройшло вже багато часу, але до цих пір згадую гостинність і доброту своїх білоруських колег, їх допомогу у вирішенні проблем нашого господарства.

До цього часу підтримую зв'язки з Леонідом Івановичем Мартинюком з Новоград-Волинського району Житомирщини. У свій час він був головним інженером, головою колгоспу, – зараз голова райдержадміністрації. Такі дружні стосунки були характерними для тих часів і хотів би, щоб вони відродилися і вдосконалилися в умовах незалежної України.

Сторінку підготував В.ПРОКАЗЮК.